

Продължава от 1 стр.

Във фигурата на царя просто втъка един символ на самия Себе Си. "Аз, Господ, ще им бъда Бог и слугата Ми Давид ще бъде княз между тях." (Езекил 34:24) От рода на този "княз между тях" според пророчеството щеше да се роди Князът Месия - Исус Христос - и Давид щеше да бъде съответно

гонения, на които е подложен. Подготвян за водач на народа от Бога, Давид израства изключително много през този период.

В момент, когато има възможност да обвини царя в това, че е убиец, да отнеме живота му дори, ето как реагира той: "Саул се отби и влезе сам в същата пещера, където се криеха Давид и

ние и ще загине. Да ми не даде Господ да вдигна ръка против Господния помазаник!" (пак там, с. 463)

По-късно Давид извика към Авенир: "Защо не пазиш господаря си, царя? ... Не е добро това, което стори ти."

Царят, който преследва и угнетява Давид, въплъщението на несправедливостта и сатанин-

цар, преди който "Есеевият син още не бе научил уроците на търпение в училището на изпитанията" (пак там, с. 461).

Този момент е свързан с Навал, презрително отнесъл се към учтивата молба на Давид за помощ. Следва една естествена реакция: Давид "се възмути. Заповяда на момците си да се приготвят за сражение, за-

носи Божия Дух. И утвърждаването на справедливостта е приоритет единствено на Бога. Дори да имам искрени съмнения във водача си, Господ е, Който разглежда делото му и лично предприема действия. Но не аз, човекът, свалям или назначавам ръководителите, проповедниците, служителите в църквата. И не аз преценявам как те стоят пред Съдията на вселената. Защото от всички грешници "най-големият съм аз", както разбира чрез личната си опитност дълбочините на тази истинна апостол Павел и както би трябвало това да е лична опитност на всеки един, наричащ себе си християнин.

Може би едва когато осъзная и преживея факта, че от всички грешници най-големият съм аз, тогава ще ми бъде трудно да приема, че именно на мен Бог е възложил да "изоблича" стоящия над мен - та нали той се намира

възложена отгоре. Неправилното разбиране на правомощията ни, на това, какво е уместно и какво не в отношенията между нивата в църквата, води до изземване на функциите на Бога и до нарушаване на реда, установен от Него относно църковните процедури. Мариам превиши правата си - хвърли петно върху името на Моисей - и беше отлъчена от стана на евреите. Не само защото Моисей беше невинен, но и защото принципно не й беше позволено да бъде негов съдник.

"Този, Който е възложил на хора тежки отговорности на водачи и учители на собствения Му народ, ще държи народа отговорен за отношението му към Неговите слуги. Ние трябва да уважаваме почитените от Бога. Съдбата, постигнала Мариам, трябва да бъде упрек за всички, които се отдават на ревност и недоволства против натоварените от Бога с бремето на Неговото дело." "А който се заема да съди и да обвинява своя ближък, отнема прерогативите на Създа-

Често забравяме, че сме християни и се превръщаме във войници - водим тежки сражения с хора, които иначе наричаме „братя и сестри“.

РАЗМИСЛИ НАД ДУХОВНОСТТА И РЕДА В ЦЪРКВАТА

едно Негово предзнаменование, Негова умалена проекция, замислена и реализирана лично от Бога. Както Христос щеше да се роди като човек и да изживее живота Си като такъв, давайки на хората съвършен пример за отношение към Бога, и едва след това да застане на престола до Отец и да се върне като Цар на вселената, така и Давид щеше да има своето време, в което все още нямаше да бъде на престола, макар и вече помазан за водач от пророк Самуил.

Обект на нашето внимание тук ще бъде неговото поведение през този именно период - преди реално да се е възцарил на престола. От Божието Слово разбираме за него, че той е "човек по сърцето на Бога". От страниците на Елн Уайт до нас достига информацията, че е имал "дарбата на Духа", т. е., че в него наистина, без никакво съмнение, е живеел Божият Дух, и самият този факт е доказателство, че пътят на Давид е един проводник на Божията воля на земята. Тук няма да се занимаваме с паданията му, с най-тежкото от тях, с последвалото го истинско покаяние, макар че то също е пример само по себе си, и т. н. Ще проследим отношението му към водача на народа като образец, даден от Бога за нас, от който да почерпим разбиране по проблема.

Когато Давид е извикан по волята на Божественото providение в двореца на Саул, той бързо печели завистта и омразата му. Ту изпозван от царя в битките като човек, в когото Бог благоволи, с цел да спечели чрез него благословения и за себе си, ту мразен поради любовта на народа към него, Давид нееднократно става прицелна точка на Сауловия гняв. Хвърляното копие, заплашващо живота му, е само предвестник на твърдо оформилото се решение да бъде убит и на последвалите

групата му. Като го видяха, мъжете на Давид подтикнаха своя водач да убие Саул. Фактът, че царят сега бе във властта им, те сметнаха за сигурно доказателство, че Бог предава техния неприятел в ръцете им и могат да го погубят. Давид бе изкушен да погледне нещата от тази страна, но гласът на съвестта му казваше: "НЕ ДОКОСВАЙ ПОМАЗАНИКА ГОСПОДЕН!" Дори "... съвестта му го изобличи, че бе отрязал от дрехата на царя", и "Давид се поклонил на царя, признавайки го за свой господар" (Елн Уайт, "Патриарси и пророци", с. 458).

Интересно наистина. Саул е убиец. Саул е отхвърлен от Бога като водач. Обладан е от демон. По-късно ще стане и спиритист. Ето на какви мотиви се базира обаче отношението на Давид. Те стават ясни от изказването му при един подобен случай, когато той и придружаващите го нахлуват в лагера на неприятеля и, проучвайки какъв е точният брой на на враговете им, се натъкват на спящия Саул. Целият вражески лагер също е потънал в дълбок сън, начело с главния военачалник Авенир. Тогава "Авигей взе копие и каза на Давид: "Бог предаде днес врага ти в ръката ти. Сега прочее нека го поразя с копие до земята с един удар и няма да повтори." Той очакваше думи на разрешение, но вместо тях чуше: "Да го не погубиш, защото КОЙ МОЖЕ ДА ВДИГНЕ РЪКА ПРОТИВ ГОСПОДНИЯ ПОМАЗАНИК И ДА БЪДЕ НЕВИНЕН?... Бъди уверен, както си в живота на Господа, че Господ ще го поразят; или денят му ще дойде и ще умре, или ще влезе в сраже-

ския дух в живота му, потискаща гледка за целия народ, е под протекцията на самия Давид! Защото това не е просто отношение към човека Саул, а ДЪЛБОКО РАЗБИРАНЕ ЗА БОЖИЕТО ВЪРХОВЕНСТВО, за правомощията на Бога лично Той да назначава или да сваля водачите на народа Си.

И наистина - можем ли да се съмняваме във факта, че Бог е запазил Свои специални начини да провежда лично волята Си за Своя народ, без нужда от човешко посредничество или въпреки опитите да Му се попречи? Да си спомним случая, когато пророк Валаам понечва да прокълне Израил. Вместо проклетие по чудо той произнася благословение!

Има моменти, когато Господ не позволява да бъде коригирана волята Му. Дълбоко вярвам, че това засяга въпроса за избора на църковните водачи, тъй като той има отношение към Божиите планове за църквата като цяло. И докато църковен член може да стане всеки, който пожелае, то невидимият председател на изборната комитетия, която взема решение относно водачите на църквата. Той има право да реализира резултата от гласуването, предварително решен в намеренията Му. Затова "... който се съмнява, прилича на морска вълна, която се тласка и блъска от ветровете" (Яков 1:6). И съмняващият се в личния контрол на Бога всъщност "не познава Божията сила" по израза на Исус от отговора Му към садукееите.

Да спрем вниманието си на още един момент от живота на бъдещия

що то реши да накаже човека, който му отказа неговото право и дори добави обидата към несправедливостта." Но, продължава Духът на пророчеството недвусмисления си коментар: "ТОЗИ МОМЕНТЕН ПОДТИК БЕ ПОВЕЧЕ В ХАРМОНИЯ С ХАРАКТЕРА НА САУЛ, ОТКОЛКОТО С ХАРАКТЕРА НА ДАВИД" (с. 461). Провидението изпраща мъдрата Авигей и чрез нея отправя към Давид думи, които "можеха да излязат само от устата на жена, която имаше мъдрост отгоре", защото "Духът на Божия Син пребъдваше в душата ѝ" (с. 462). "Господ те е въздържал от кръвопролитие и от самоотмъщаване с ръката ти - казва тя. - И зло не се намери в тебе никога. (...) И когато Господ постъпи към господаря ми според всичките благости, които е говорил за тебе, и те постави управител над Израила, тогава това не ще ти бъде причина за съжаление, нито причина да се спъва сърцето на господаря ми, (...) дето господарят ми е отмъстил сам за себе си."

"Авигей представя пътя, който Давид трябва да следва." (с. 461) "Давид почувства по-добър подтик и се потресе при мисълта какви можеха да бъдат последствията от прибързаното му намерение." "Ако в Израил имаше повече такива жени, които да смиряват разбунените чувства, те биха предотвратили прибързани действия и биха отклонили големи злини с думи на спокойна и добре насочена мъдрост." (с. 462)

Не е нужно да прибавяме друг коментар към този на боговдъхновената писателка. Но можем да направим извода - разправата между хората не

на своя пост не без съгласието на Бога и над него има други инстанции в църковната организация! Както на небето съществува ред, така ред е нужен и в отношенията между членовете от отделните нива в църквата. Недопустимо е по-низшестоящите да сматат, че по-висшестоящите са отговорни пред тях за това, как се справят със своята работа, защото те би трябвало да се отчитат пред още по-високо стоящите от тях. А над всички е Бог, пред Когото всички ние отговаряме за избора и делата си. Нима Той не е достатъчно силен, за да отстрани някого, ако наистина го желаем? И ако въпреки моето несъгласие някой заема своето място, не е ли това сериозен повод да си задам въпроса - имам ли доверие в своя Бог? Ако да - то около мен ще цари тишина; и тогава ще дам възможност Божият Дух да работи по-спокойно в ръководителите и чрез тях. Докато самият аз мога да дам добър пример чрез собствения си живот. И да се моля за тях.

Вярвам, че църковните членове трябва да бъдат пазени от всякакви евентуални смущения по високите етажи на църквата, ако се появят такива, както децата в семейството не бива да знаят, ако отношенията между техните родители са усложнени поради някаква причина, защото това ще създаде в тях чувство на несигурност, на страх от бъдещето. Вярвам, че Бог е нашият съвършен Баща, че Той има грижата за водачите ни, а ние можем и трябва да спим спокойно. Че е израз на недоверие в Него, ако проявим "загриженост", която не ни е

тиля." (Елн Уайт, "Патриарси и пророци", с. 260)

В тези дни, в навечерието на предстоящите избори, се замислих над живота на Давид. И взех решение за себе си, основано на образа, оставен от него - да приема избора на новите водачи като Божий избор, както съм приела за такъв и всички досегаши; да не се занимавам с въпроса какво е тяхното духовно състояние, защото това трябва да бъде обект на внимание от страна на по-високо стоящите инстанции, а да имам доверие в Бога. Да се моля за тях, защото няма да им е лесно; да ги подкрепям, да не допускам да ставам слушател на негативни коментари по техен адрес; да помня това, което моят Бог ми е открил - че на мен е простил най-много и че не мога да съдя никого. Да пазя убеждението си, че ако Господ иска някой непременно да гласува "за" или "против", Той може да вдигне ръката му.

В тези дни си спомням и за случая, когато синовете на Ной покриват голотата на баща си - един добър образец за всеки християнин, научил или мислещ си, че е научил нещо негативно за някого. Какво по-добро от това, просто да се молиш за съответния човек, да не разгласяваш наученото и да чакаш Бога? Защото нима всички ангели, тръгнавши след Луцифер, са избрали тази посока, водени от неговите скрити подбуди? Със сигурност е имало и такива, които са се поддали на "неоспоримите" му доводи, че Бог не е такъв, за какъвто се представя.

Продължава на стр.5